

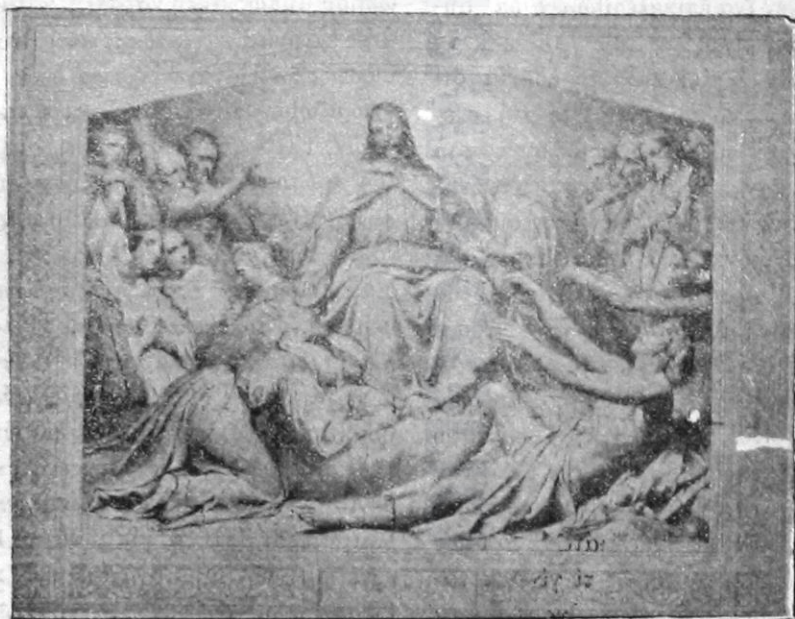

ΙΕΡΟΣ

ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ
ΠΡΟΝΟΙΑ ΜΕΝ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΑΣΙΑ, ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΣΜΥΡΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ
ΔΑΠΑΝΗ ΔΕ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΟΦΕΛΟΣ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚ. ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ «ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ»

ΕΤΟΣ Β' | ΕΝ ΣΜΥΡΝῃ τῇ 1 Δεκεμβρίου 1912 | ΑΡΙΘ. 87

«Οὗτοι εἰσιν οἱ ἐρχόμενοι ἐκ τῆς θλίψεως τῆς μεγάλης, καὶ ἔπλυναν τὰς στο-
λὰς αὐτῶν καὶ ἐλεύκαναν στολὰς αὐτῶν ἐν τῷ αἵματι τοῦ οὐρανοῦ... Καὶ ἐξαλείψει ὁ
Θεὸς πᾶν δάκρυον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν». (Ἀποκ. ζ', 14, 17).

ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΙΑΣ ΤΗΣ ΜΙΚΡΑΣ ΗΛΙΚΙΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φυλλαδίου καὶ τέλος).

Ἐναμφιβόλως ἀπὸ τὴν νεολαίαν, ἣτις μᾶς συνήγαγε ταύτην τὴν στιγμήν κατὰ τὴν σεμνὴν πανήγυριν τοῦ Κεντρικοῦ Παρθειαγωγείου, τοῦ μέλλοντος νὰ ἀναγενήσῃ τὴν γηραιὰν Ἀνατολήν, καὶ μᾶς συνήγαγεν ἵνα ἐπικαλεσθῶμεν ἐπ' αὐτὴν τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῇ γλυκείᾳ ἐλπίδι καὶ προσδοκίᾳ ὅτι θέλομεν πραγματοποιήσῃ καὶ σερεώσῃ ἐν τῷ μέλλοντι ἀκλονήτως τὸ μεγαλεῖον τῆς φυλῆς μας, ἀναμένομεν τοὺς καρποὺς τούτους πλουσίους καὶ εὐχύμους. Ἄλλ' ἐπετελέσαμεν ἄρα γε καθ' ὀλοκληρίαν τὸ πρὸς αὐτὴν καθῆκον; Δὲν μένουσιν ἄλλαι τόσαι τρυφεραὶ ὑπάρξεις ἐστρωμέναι τῶν ἀγαθῶν τῆς Χριστιανικῆς μορφώσεως; Καὶ ἂν μερὶς τις μόνον, ἔστω καὶ ἐλαχίστη, διαφεύγῃ τὴν μέριμναν καὶ προσοχὴν μας καὶ δὲν ἀπκλαμβάνῃ τῶν εὐεργετημάτων τούτων τῆς καλῆς ἀνατροφῆς τί γίνεται τότε ἢ δόξα τὴν ὁποῖαν ἀναμένομεν; Ὡ! τότε θὰ καλύψῃ τὰ πρόσωπα ἡμῶν τὸ ὄνειδος, διότι τοιαύτη νεολαία ἢ ἴς στερεῖται τῶν εὐεργετημάτων τούτων καὶ ἀφήνει νὰ ὑπερεχειλίζωσιν αἱ παραγοραὶ τῆς πολλα-

πλασιάζει τοὺς πελάτας τῶν δικαστηρίων, τῶν φυλακῶν καὶ τῆς ἀγχόνης. Ἐνεκα λοιπὸν τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς ἀξίας τῆς καὶ τῶν χρηστῶν προσδοκιῶν, τὰς ὁποίας στηρίζομεν εἰς τὴν νεολαίαν καθὼς καὶ ἐκ τοῦ φόβου μήπως αὕτη καταστῇ κατάρα ἀντὶ εὐλογίας καὶ πῶσις ἀντὶ ἀνορθώσεως καὶ ἀναγεννήσεως δέον νὰ γνωρίζωμεν καὶ τί αὕτη ἀπαιτεῖ παρ' ἡμῶν, τί δικαιούται νὰ ἀναμένη ἐκ τῶν προσπαθειῶν καὶ τοῦ ζήλου μας.

Τὴν ἀνεκτίμητον ἀξίαν καὶ τὰ πρόνομα τῆς νεολαίας πρέπει νὰ τὰ διατηρήσωμεν, νὰ τὰ πολλαπλασιάσωμεν, νὰ τὰ ἐπεκτείνωμεν. Τί λοιπὸν δικαιούται νὰ λάβῃ καὶ νὰ ἀναμένη ἐκ μέρους ἡμῶν ἢ ἐλπίς αὐτῆ, ἢ δόξα καὶ ἢ εὐτυχία; Δικαιούται νὰ λάβῃ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ μέγιστον, τὸ κάλλιστον καὶ πολυτιμότερον ἐπὶ τῆς γῆς μετὰ τὸ εὐεργέτημα τῆς δημιουργίας καὶ τῆς θείας ἀπολυτρώσεως. Δικαιούται νὰ λάβῃ ἐκεῖνος τὸ ὁποῖον ὑποχρεοῦμεθα νὰ τῇ δώσωμεν. Τὴν χριστιανικὴν ἀνατροφὴν, ἣτις εἶναι καρπὸς τῆς πίστεως ἡμῶν καὶ τοῦ ζωντανοῦ παραδείγματος.

Ἡ νεολαία δικαιούται νὰ λάβῃ παρ' ἡμῶν τὴν χριστιανικὴν ἀνατροφὴν μετὰ τῆς πίστεως, ἣτις τῇ δίδει ζωὴν καὶ τῆς θρησκευτικῆς δυνάμεως ἣτις τὴν τελειοποιεῖ. Δικαιούται νὰ λάβῃ τὴν τοιαύτην ἀνατροφὴν, διότι μόνη αὕτη δύναται νὰ καταστήσῃ καρποφόρους τὰς πολυτίμους ιδιότητάς τῆς παιδικῆς ἡλικίας. Ὁ Θεὸς, εἶναι ἀληθὲς, ἔδωκε τὴν ζωὴν καὶ πολλὰ χαρίσματα εἰς τὰ θαυμάσια ταῦτα πλάσματα, ἀλλ' ἠθέλησε νὰ παραχωρήσῃ μέρος τῶν δικαιωμάτων του εἰς ἄλλα ὄντα, τοὺς γονεῖς, τοὺς διδασκάλους, τοὺς ἄρχοντας, ἵνα ἡ χριστιανικὴ οἰκογένεια καὶ κοινωνία, συμπληροῦσαι τὸ ἔργον τῆς δημιουργίας, τελειοποιήσωσιν αὐτὸ καὶ ἐξασφαλίσωσι τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ σκοποῦ του. Πατέρες, μητέρες, διδάσκαλοι καὶ διέποντες τὴν κοινωνίαν γνωρίζετε τὸ ὕψος, τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν εὐγένειαν τῆς ἀποστολῆς σας; εἶναι ἔργον πραγματικῶς θεῖον, κάμνετε ὅ,τι καὶ ὁ Θεὸς, ὅστις δὲν ἠθέλησεν ἄνευ ὑμῶν νὰ τελειοποιήσῃ τὸ δημιούργημα του. Δὲν ἠθέλησεν ὁ Θεὸς ἄνευ τῶν κόπων, τῶν μόχθων, τῶν θυσιῶν, τῶν προσπαθειῶν τῆς ἀφοσιώσεως καὶ τῶν εὐεργετημάτων σας νὰ συμπληρώσῃ τὴν ἀνατροφὴν τῶν ψυχῶν τούτων. Τί δὲν αἰσθάνεται εἰς οἶον μεγαλεῖον ἀνυψώθη ὁ ἄνθρωπος, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ἀφῆκε τοσοῦτον μέγα ἔργον νὰ ὀδηγῇ τὸ σπῆμα εἰς τὴν ἀρετὴν, νὰ τὰς διατηρῇ ἀβλαβεῖς ἀπὸ παντὸς κακοῦ, νὰ διανέμῃ εἰς αὐτὰς τὰ δῶρα τῆς ἀλη-

θοῦς ἐπιστήμης καὶ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας; Μικρὸν προνόμιον δι' ἡμᾶς εἶναι νὰ μᾶς ἐξυψώσῃ ἡ πίστις ἡμῶν μέχρι τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ μᾶς ἀναθέτῃ τὰ καθήκοντα τῆς συμπληρώσεως τῆς δημιουργίας του νὰ μορφώσωμεν στρατιώτας τῆς οἰκογενείας, τῆς πατρίδος, τοῦ οὐρανοῦ; Ἡθεῖα Πρόνοια ἐμπιστευομένη εἰς ἡμᾶς τὴν νεολαίαν, ὑποδεικνύει ἡμῖν συγχρόνως καὶ τὸν σκοπὸν, δι' ὃν ὑπάρχομεν. Ὑπάρχομεν δὲ διὰ τὴν ἀνύψωσιν καὶ σωτηρίαν τῶν τέκνων καὶ τὸ πᾶν ἐν ἡμῖν τείνει πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον. Ἡ κοινωνία μας δὲ μετὰ τῆς Ἐκκλησίας βθεῖαν συνειδησὶν τῆς εὐγενείας ταύτης ἔχουσα, διαθέτει τὰ πάντα διὰ τὴν νεολαίαν, ἵνα τὴν γαλουχήσῃ ἐν τῷ θαυματουργικῷ τούτῳ πνεύματι τῆς πίστεως, ἣτις τοσοῦτον μᾶς ἀνύψωσε. Δὲν λογίζεται ἀνεπάρκειαν μέσων, δὲν ἀρνεῖται πρόσοδόν τινα νὰ μὴ διαθέτῃ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον. Ἔχομεν οἱ πάντες σχεδὸν βθεῖαν τὴν συναίσθησιν ὅτι, ἀφιερῶντες τὰς προσπαθείας ἡμῶν διὰ τὴν μόρφωσιν τῆς νεολαίας, γινόμεθα καὶ ἡμεῖς βοηθοὶ καὶ συνεργάται τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἐναμφιβόλως διὰ τὸ μέγα τοῦτο ἔργον ἀπαιτεῖται μέριμνα σταθερὰ καὶ ἐνδελεχῆς, ἀπαιτοῦνται τὰ φῶτα τῆς ὑγιοῦς ἐπιστήμης καὶ τῆς παιδείας καὶ ὅλης τῆς παιδαγωγικῆς τέχνης. Ὅλα ταῦτα ὅμως δυνατὸν νὰ παραγάγωσιν ἀμφισβητησίμους καρποὺς ἂν δὲν ἐνσταλάξωμεν καὶ δὲν ἀνα-

πτύζωμεν ἐν ταῖς ψυχαῖς νὸ χριστιανικὸν αἶσθημα. Πιθανὸν μὲ τὰς περικαλλεῖς οἰκοδομὰς, μὲ τὰ τέλεια τῆς παιδαγωγικῆς μέσα, μὲ ὄλας τὰς βοηθείας τῆς βιομηχανίας καὶ τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας πολλὰ νὰ κατορθώσωμεν, ἀλλὰ τὸν στέφανον θὰ τὸν ἐπιθέσωμεν μὲ τὴν θρησκευτικὴν ἀγωγὴν, τὴν ὁποίαν οὐδὲν ἐπὶ τῆς γῆς δύναται νὰ ἀντικαταστήσῃ, διότι αὐτὴ μόνη θὰ προκαλέσῃ διὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, ἣ τις θὰ ἐξυψώσῃ καὶ τὰ λοιπὰ μέσα καὶ θὰ τὰ ἐξιγιάσῃ. Ἄνευ τῆς χριστιανικῆς μορφώσεως δυνάμεθα ἴσως νὰ καταρτίσωμεν σοφοὺς καὶ πολυμαθεῖς καὶ φοβεροὺς συζητητάς. Ἀλλὰ τὴν κρίσιμον στιγμήν, καθ' ἣν θ' ἀπαιτηθῶσιν αἱ μεγάλαί θυσίαι καὶ ἀφοσιώσεις, θὰ ἐρυθριῶμεν διὰ τὴν ἀκαρλίαν μας, μὴ δυνάμενοι νὰ προσφέρωμεν τὰς ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας θὰ προσφέρῃ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς πατρίδος, μικρὰ τις κωμόπολις, μὴ ἔχουσα μὲν τὸ ἐπίχρισμα τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἐπιπλάστου εὐγενείας, θυσιαζούσα ὅμως τὰ πάντα χάριν τῆς πραγματοποιήσεως τῶν εὐγενῶν ἰδεωδῶν. Μόνον μὲ τὴν χριστιανικὴν ἀνατροφὴν, μὲ τὰς βαθείας θρησκευτικὰς πεποιθήσεις θὰ ἀποφύγωμεν τοὺς κινδύνους τῆς ἡμιμαθείας καὶ θὰ παρουσιάσωμεν ἐνώπιον τοῦ ἐκπεπληγμένου κόσμου ἡμιθέους ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἀλλὰ μετὰ τῆς θρησκευτικῆς μορφώσεως, μὲ τὰς ἐμπνεύσεις τῆς χάριτος ὑπάρχει καὶ τι συντελεστικώτα-

τον, τὸ ὁποῖον ἐμαντεύσατε ἴσως χωρὶς νὰ τὸ εἶπω καὶ τοῦτο εἶναι τὸ καλὸν παράδειγμα. Ἀναγνωρίζομεν τὴν δυνάμιν τῶν ὑπὸ τῆς θρησκείας ἐμπνευσμένων ἀνθρώπων καὶ τὴν εὐεργετικὴν αὐτῶν ἐπὶ τῆς ἀνθρωπότητος ἐπίδρασιν. Φιλοτιμούμεθα νὰ διδάσκωμεν τὰς ἀληθείας τῆς θρησκείας. Ἀλλὰ διὰ νὰ ἐμπνεύσωμεν αὐτὸ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν δυνάμιν τῆς θρησκείας διὰ νὰ κατορθώσωμεν ἵνα ὁ Χριστὸς ἐνοικήσῃ ἐν ταῖς ψυχαῖς, πρέπει νὰ κατοικήσῃ πρῶτον ἐν ἡμῖν αὐτοῖς. Ἡ θρησκεία δὲν διδάσκειται, ἀλλ' ἐμπνέεται διὰ τοῦ παραδείγματος. Πιθανὸν νὰ ἔχη τις ὅλην τὴν δυνάμιν τοῦ λόγου πιθανὸν γονεῖς καὶ διδάσκαλοι νὰ διδίσκωσι μὲ τὴν τελειότεραν τέχνην, ἀλλοίμονον ὅμως ἂν ὁ βίος των διαψεύσῃ τὰς διδασκαλίας των! Ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνον ὅστις σκανδαλίσῃ ἕνα τῶν μικρῶν τούτων τῶν ἐλαχίστων, τῶν ὁποίων προσηλάτης εἶνε ὁ Χριστός!

Ὅλοι ἀναμφιβόλως περιμένομεν ἀγωνιωδῶς μίαν νέαν ἐποχὴν ἐποχὴν μεγάλων γεγονότων, ἐποχὴν ἀναγεννήσεως, ἐποχὴν μεταμορφώσεως τῆς γηραιᾶς ἡμῶν Ἀνατολῆς. Οἰκοδομήματα αἰώνων κρημνίζονται καὶ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων των μέλλουσι νὰ ἀνεγερθῶσι νέα περικαλλῆ καὶ περίλαμπρα συνθῆκαι τοῦ βίου ἀνατρέπονται καὶ διαδέχονται αὐτὰς ἄλλαι. Μὴ νομίζωμεν ὅμως ὅτι ἡ ἐποχὴ τῶν ἀγῶνων καὶ τῶν θυσιῶν παρήλθε. Τώρα εἶνε ὁ καιρὸς τῶν ὀλοκαυτωμάτων. Πολλοὶ θὰ

διαφιλονικήσωσιν ὑμῖν βῆμα πρὸς βῆμα τὴν προόδον καὶ τὴν ἐπικράτησιν τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἀληθείας. Τώρα ἴσα ἴσα δὲν πρέπει νὰ καθυστερήσῃ κανεὶς εἰς τὸν ἀγῶνα καὶ διὰ τῆς περιφρονήσεως πρὸς τὴν ἀλήθειαν νὰ ἐγκολάψῃ τὸ ψεῦδος εἰς τὴν ψυχὴν τῆς νεολαίας, διὰ βίου δὲ ἰδιωτελοῦς καὶ μὴ αὐστηρῶς ἐναρέτου καὶ θυσιαζομένου νὰ ἐμφυτεύσῃ εἰς τὴν νεολαίαν τὴν ἰδιοτέλειαν καὶ τὴν ὑποδούλωσιν εἰς τὰ κτηνώδη ἔνστικτα. Ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῶν ὀλοκαυτωμάτων, τῶν ὁποίων τὸ αἷμα ποτίζει τὸ δένδρον τῆς ἀναγεννήσεως καὶ τῆς προόδου, καλούμεθα νὰ θυσιάσωμεν πᾶν ταπεινὸν αἶσθημα ἵνα μεταλαμπαδεύσωμεν εἰς τὴν νεολαίαν γνησίους τοὺς νόμους τῆς προόδου.

Ὁ Χριστὸς ἐκ δευτέρου κατήλθεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὴν γῆν· μᾶς ἐξ-

ἀπέστειλε πάλιν τὴν εὐνοίαν του καὶ θαυματουργεῖ ἐν μέσῳ ἡμῶν. Καὶ εἰς τοὺς μᾶλλον σκεπτικοὺς καθίστησι ψηλαφητὴν τὴν εὐεργετικὴν παρουσίαν Του. Θὰ δεχθῶμεν αὐτὸν ἵνα καταστήσωμεν παραμόνιμον τὴν εὐεργετικὴν παρουσίαν Του; Ἴσως δὲν τὸν βλέπομεν. Ἴδου μᾶς φωνάζει «ὁ; ἐὰν δέξῃται παιδίον τοιοῦτον ἐν ἐτὶ τῷ ὀνόματί μου, ἐμὲ δέχεται». Δεχθῶμεν λοιπὸν ἐν τῷ προσώπῳ τῆς νεολαίας ταύτης, τὸν Χριστόν, διαθέσωμεν δι' αὐτὴν τὴν δυνάμιν ἡμῶν, τὰ μέσα, τὸ χρῆμα, τὴν ἀρετὴν, τὴν θυσίαν, τὸ κλῆρον παράδειγμα, ἵνα ἐξασφαλίσωμεν τὴν εὐτυχίαν ἐν τῇ γῇ, ἵνα συμβασιλεύσωμεν, κατακτώντες τοὺς οὐρανοὺς διὰ τῶν παιδιῶν, διότι τῶν τοιούτων ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Ἀμήν.

Γ. Κ. ΠΑΣΧΑΛΗΣ

Η ΠΟΙΗΣΙΣ ΤΗΣ ΟΔΥΝΗΣ ΕΝ ΤΗ ΒΙΒΛΩΙ

Ὁ πρῶτος ὕμνος ὁ ἀναβλύσας ἐκ τῆς ψυχῆς τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ εἶναι ὁ εὐχαριστήριος ὕμνος ὃν ἔψαλεν ὁ Μωϋσῆς, ὁ ἐλευθερωτὴς του, μετὰ τὴν διάβασιν τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης. Εἶνε πλήρης τοῦ μεγαλείου τοῦ Θεοῦ, πρὸ ὀλίγου λυτρώσαντος τὸν λαόν Του ἐκ τῆς τυραν-

νίας τῶν Φαραῶ, διὰ θαύματος τῆς Παντοδυναμίας Του. Πρὶν ἢ ἀνακτῆσθαι τὴν Γῆν τῆς Ἐπαγγελίας ἡ φυλὴ τοῦ Ἀβραάμ ἔπρεπε νὰ ἀναγεννηθῇ εἰς τὴν ἔρημον καὶ νὰ ἀποτινάξῃ τὸ ἔνδυμα τῆς δουλείας. Μετὰ τριῶν μηνῶν δοκιμασίαν, ὅτε ὁ Θεὸς ἔτρεφε τὸν Ἰσραὴλ διὰ τοῦ μάννα τοῦ

οὐρανοῦ καὶ τοῦ ὕδατος τοῦ βράχου, φωνὴ ἠκούσθη ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινᾶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀστραπῶν καὶ τῶν βροντῶν: εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ ζῶντος Θεοῦ, τοῦ ὁμιλοῦντος πρὸς τὸν Μωϋσῆν, τὸν προφήτην Του. Ἐμφανίζεται περιβεβλημένος δόξαν καὶ τρόμον. Ἡ φωνὴ Του κάμνει τὴν γῆν νὰ τρέμη καὶ ἀντηρεῖ εἰς τὴν ἄβυσσον.

Ἴδου ὁ ἑβραϊκὸς πολιτισμὸς: εἰς Θεός, εἰς νόμος, εἰς λαός ἠνωμένος εἰς μίαν κοινὴν καταγωγὴν, καὶ εἰς μίαν κοινὴν ἑλπίδα. Εἶναι ὁ Θεὸς ὁ κυβερνῶν αὐτοὺς διὰ τῶν ἱερέων Του, τῶν διερχομένων τοῦ νόμου Του. Ἡ φυλὴ τοῦ Λευὶ προϊσταται εἰς τὰς ἱεροτελεστίας. Ἡ δέσμις ἢ ἀνεβαίνουσα μετὰ τοῦ λιβανωτοῦ μέχρι τῶν ποδῶν τοῦ Αἰωνίου, εἶναι ἢ ποιήσεις ἢ ἀποκλειστικῶς ἀφιερωμένη πρὸς ὕμνον καὶ δοξολογίαν τοῦ Θεοῦ. Ὅταν ὁ λαὸς ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῶν ἀρχηγῶν του βαδίξῃ εἰς τὴν μάχην, ἐπικολεῖται τὸν Κύριον τῶν δυνάμεων· ἂν θριαμβεύῃ, εἶνε ὁ βραχίων τοῦ Θεοῦ ὁ σαρώων τούτους ἐχθρούς ὡς ἐλαφρὸν ἄχυρον: δόξα τῷ Ἱεχωβᾶ τῷ ἐν τοῖς Ὑψίστοις!

Ἄλλ' ἂν ὁ λαὸς νικηθῇ, κλίνει τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὴν πνοὴν τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ καὶ πληρώνει τὰ σφάλματά του, ἔχων τὸ μέτωπον κεκρυμμένον ἐν τῷ κονιορτῷ καὶ τῇ τέφρᾳ. Κατόπιν ἐγείρει πρὸς τὸν Ἱεχωβᾶ τὴν φωνὴν τῆς μεταμελείας του, τὴν κραυγὴν τῆς ὀδύνης του. Ἄν λη-

σμοιῇ τὸν Θεόν του διὰ νὰ ἀπολεσθῇ εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς ἀνομίας, ὁ Θεὸς ἀνιστᾷ ἐκ τῶν κόλπων τοῦ Ἰσραὴλ προφήτην, τοῦ ὁποίου οἱ χρησιμοὶ πίπτουσιν ὡς βροχὴ πυρὸς ἐπὶ τῆς ἐπιόρχου φυλῆς. Παρόμοιος πρὸς κέδρον τοῦ Λιβάνου, ὁ ἀσεβὴς φέρει τὴν ἀλαζόνα κεφαλὴν του μέχρι τοῦ οὐρανοῦ· οὐαὶ εἰς τὸν ἀχάριστον τοῦτον λαόν, τὸν περιφρονοῦντα τὸν Θεόν καὶ τοὺς προφήτας του!

Ἐν τῇ χαρᾷ, ὅπως ἐν τῇ ὀδύνῃ, τὸ πᾶν μειοσηματίζετο εἰς ὕμνους καὶ εἰς ἱερὰ ἐλεγεία. Αἱ ᾠδαὶ τῶν ποιητῶν ἦσαν προωρισμέναι εἰς τὴν θεῖαν λατρείαν, καὶ ἡ φωνὴ τῶν προφητῶν ἦτο τὸ ἐγερτήριον τῶν ὄπλων τὸ ὀδηγοῦν τὸν λαόν τοῦτον εἰς τὸ καθήκον ἕνεκα τοῦ φόβου τῆς οὐρανίας ἐκδικήσεως.

Τὸ Ψαλτήριον τοῦ Δαβὶδ, τὸ ὁποῖον διαπνέει ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον πίστις ἰσχυρὰ νὰ ὑπεγείρῃ τὰ ὄρη καὶ νὰ ψηφῇ ὅλας τὰς δυνάμεις τῆς γῆς· ἡ μέθη θριάμβου, τοῦ ὁποίου ὁ Θεὸς μόνος εἶναι ὁ διαιτητής, καὶ αἱ σπαρακτικαὶ κραυγαὶ τῆς μετανοήσεως ψυχῆς, τῆς ἐκτινούσεως τὰς ἀμαρτίας τῆς εἰς αἱματώδη δάκρυα καὶ εἰς θερμὰς προσευχάς· οἱ ψαλμοὶ ὅπου ἡ φωνὴ αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ ἀντηρεῖ διὰ τόνων ποιούντων τὴν γῆν καὶ τὴν φύσιν ὀλόκληρον νὰ τρέμη ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ οὐρανοῦ μέχρι τῶν βυθῶν τῆς ἄβυσσου, ἀνταποκρίνεται εἰς ὅλας τὰς συγκινήσεις τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, καὶ παρουσιάζουσι μετὰ τῶν ψυχικῶν διαθέσεων τοῦ

ποιητοῦ τὰς τέρφεις, τὰς ὀδύνας, τὰ μεγαλεῖα, τὰς ἀδυναμίας, τὰς ἐλπίδας, τὰς παραμυθίας, τοὺς θρήνους, τὰς μεταμελείας, τὰς τύψεις, τοὺς ἔρωτας, τὰ μίση, τοὺς ἐνδοιασμούς, τοὺς τρόμους, τὰς ἀπελπισίας καὶ τὴν πίστιν τῆς ἀνθρωπότητος. Αὐτὸς εἶναι λοιπὸν ὁ χαρακτήρ τῆς ὑμνικῆς ἐμπνεύσεως, ὃν ἀποκαλύπτουσι πανταχοῦ οἱ Ψαλμοὶ τοῦ Δαβὶδ.

Παρὰ τὸν ὕμνον ἀναπέμπεται καὶ θρηνώδες ἄσμα τοῦ ἐλεγείου, ἠχῶ τῶν συμφορῶν, ὅπου ὁ προφητὰναξ βλέπει τὴν χεῖρα τοῦ Θεοῦ νὰ βαρύνῃ ἐπὶ τοῦ ἐνόχου μετώπου του. Ἄλλ' αὖτε ὀλίγον ἢ παράκλησις ἐγείρεται ἀπὸ τὰ βάρη τῆς ψυχῆς διὰ νὰ καταπραῦνῃ τὴν ὀργὴν τοῦ οὐρανοῦ. Πάντοτε ὁ ὕμνος ἀναιμγνύεται μετὰ τὴν ἔκφρασιν τῶν ποικίλων αἰσθημάτων, τὰ ὁποῖα αἱ περιστάσεις ἐμπνέουσιν εἰς τὸν ποιητὴν. Ἐκ τούτων δὲν πρέπει νὰ ἐξαίρεσωμεν εἰμὴ τὰς νεκρωσίμους ᾠδὰς τοῦ ψαλμωδοῦ εἰς τὸν θάνατον τοῦ Σαουλ καὶ τοῦ Ἰωνάθαν, ὅπου τὸ ἐλεγεῖον μόνον ἐκχύνεται μετὰ ὅλην τὴν μελαγχολικὴν ἀγνότητα. Καὶ μετὰ τὴν ἐνδοξον βασιλείαν τοῦ Σολομῶντος, ἣτις διεκρίθη διὰ τὴν σοφίαν του καὶ ἐδημιούργησε τὰς ἀθανάτους Παροιμίας, ἔκφρασις τῶν ὑψηλοτέρων ἰδεῶν τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, ὑποδεικνύουσας τοὺς κανόνες τοῦ βίου, καρπὸν μακρᾶς πείρας τῆς ζωῆς, δὲν ἀνευρίσκει τις πλέον εἰμὴ εἰς τὴν βροντώδη φωνὴν τῶν προφητῶν, ἢ ὁποῖα μεμψιμοιροῖ ἐκ διαλειμμάτων

διὰ νὰ ἀναγγεῖλῃ εἰς τὸν ἐπαναστάτην τοῦτον λαόν τὰς δυστυχίας, αἵτινες ἀναμένουσιν αὐτὸν ἢ εἰς τοὺς θρήνους τοῦ Ἱερειοῦ, ὅστις κάθηται κλαίων ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς ἀγίας πόλεως, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐρήμων τῆς δρόμων καὶ τοῦ κατεστραμμένου ναοῦ τῆς· ἐνῶ εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Εὐφράτου ἐγείρεται ἡ γοερὰ καὶ ἀπαρηγόρητος φωνὴ τῶν τέκνων τῆς ὑποδουλωθείσης Σιών.

Ἀφοῦ εἶχον εἰς μάτην ζητήσῃ νὰ ἐπαναφέρωσι τὸν λαόν εἰς τὸν σεβασμὸν τοῦ θεοῦ νόμου, ὁ ὁποῖος εἶχε δημιουργηθεῖ τὴν εὐημερίαν τοῦ Ἰσραὴλ καὶ μόνος αὐτὸς ἠδύνατο νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἐθνικότητά του, οἱ προφήται ἐν μέσῳ τῆς αἰχμαλωσίας τῆς Βαβυλώνας, ἀνεζωπύρουν διὰ συγκινητικῶν ἐλεγείων τὸ ἐθνικὸν αἶσθημα, καὶ ἐνίσχουν, εἰς τὸ σχολεῖον τῆς δυστυχίας, τὰς ἠθικὰς δυνάμεις τοῦ λαοῦ τούτου, ὅστις δὲν ἐμελλε νὰ καθῆ, ἀφοῦ κατήγετο ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Δαβὶδ, τὸν ὁποῖον ἐμελλε νὰ γεννήσῃ σωτῆρα τοῦ κόσμου.

Τὸ ἐλεγεῖον μόνον ἐναλλάσσεται μετὰ τὴν ἱερὰν ὕμνῳδιαν. Καὶ ἐν εἶδος ποιήσεως δὲν ἀνταπεκρίνετο καλύτερον εἰς τὴν ἐθνικὴν χορδὴν, διότι ὁ βίος τοῦ λαοῦ τούτου δὲν εἶνε παρὰ μακρὰ σειρὰ ἀτυχιῶν, ἐπαναστάσεων του καὶ τῆς μεγάλης ὑπεροχῆς του ἐπιτῶν ἄλλων λαῶν παραδεδομένων εἰς τὴν εἰδωλολατρείαν. Τὸ ἐλεγεῖον πρὸς τούτοις ἦτο φυσικὸν εἰς τοὺς Ἑβραίους. Αἱ ἀρχέγονοι φυλαὶ δὲν γνωρίζουσι ἠθικὰς αὐτὰς στενοχωρί-

ράστασις τῆς ζωῆς μὲ τὸν διάλογον, τὰ πρόσωπα, τοὺς χαρακτήρας, τὸ ἐνδιαφέρον, τὰ ἑλατήρια καὶ τὸν σκοπόν: τρόμος, οἶκτος, θαυμασμός.

Ἄλλὰ δὲν εὐρίσκει τις ἐκεῖ, θὰ εἴπητε, τὴν δρᾶσιν μὲ τὰς διαφορὰς περιπετείας τῆς. Εἶναι ἀληθές· ἀλλ' ἡ δρᾶσις αὕτη δημιουργηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σοφολέους δὲν ὑπάρχει ἤδη ἐν τῷ Αἰσχύλῳ, ὅστις εἶναι οὐχ ἦτον ὁ πατὴρ τῆς ἑλληνικῆς τραγωδίας. Ἀναγνώσατε τὸν *Προμηθεά*, ἀναγνώσατε τοὺς *Πέρσας*, θὰ ἀνακαλύ-

ψητε αἶσθημα ἀνεπτυγμένον ἐξ ἀφορμῆς ἔργου ἀνεξαρτήτου τῆς θελήσεως τῶν προσώπων. Θέσατε τὸν δημιουργὸν τοῦ θεάτρου εἰς τὸ ποίημα τοῦ Ἰώβ, καὶ εἵπατέ μου ἂν ἡ ἐπανάστασις τοῦ Ἰώβ κατὰ τῆς ἀθλιότητος του [σχηματίζη δρᾶμα ὀλιγώτερον συγκινητικὸν τῆς ἐπανάστασεως τοῦ Προμηθεώς, προσηλωμένου ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Καυκάσου.

(Κατὰ τὸ Ἰταλικόν).

ΠΕΡΙ ΠΡΑΚΤΙΚΟΥ ΒΙΟΥ

Ἐκαστος ὀφείλει ἐκτὸς τοῦ θεωρητικοῦ καὶ πνευματικοῦ βίου νὰ μετέρχηται καὶ βιομηχανικόν τι ἐπάγγελμα ὅπως δι' α' τοῦ δυνηθῆναι νὰ προσπορίζηται τὰ πρὸς τὴν ζῆν ἀναγκαῖα. Πολλὰ καὶ διάφορα εἶναι τὰ ἐπαγγέλματα, εἰς τὰ ὅποια καταγίνονται οἱ ἄνθρωποι. Ἡ βιομηχανία κατέστη σήμερον κέντρον εὐρείας ἀναπτύξεως καὶ πλουτισμοῦ. Διὰ τῆς λέξεως βιομηχανία ἐννοοῦμεν συνήθως τὴν τέχνην, διὰ τῆς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος μεταβάλλει καὶ διευθετεῖ πρὸς χρῆσίν του τὴν πρώτην ὕλην, τὴν ὁποίαν ἡ φύσις τῷ προσφέρει καὶ τὴν ὁποίαν δὲν δύναται νὰ μεταχειρισθῆ διὰ τοῦ φυσικοῦ αὐτῆς σχήματος. Ὑπὸ τὴν ἐννοίαν ταύτην

ἀντιτάσσου εἰς τὴν βιομηχανίαν, τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν γεωργίαν. Οἱ οἰκονομολόγοι ἐκτείνουσι τὴν βιομηχανίαν εἰς ὅλας τὰς ἐργασίας, αἵτινες συντρέχουσιν πρὸς παραγωγὴν πλούτου, ὡς ἐκ τούτου διακρίνουσι τὴν γεωργικὴν, τὴν χειροτεχνικὴν καὶ τὴν ἐμπορικὴν βιομηχανίαν. Ἡ κυρίως χειροτεχνικὴ βιομηχανία διαλαμβάνει πάσας τὰς βιομηχανικὰς τέχνας. Αἱ τέχναι αὗται πολλαπλασιάζονται ἀναλόγως τῆς πρώτης ὕλης ἣν ἐνμεταλλεύονται. Ὡς λ. χ. τὸν χρυσόν, τὸν ἄργυρον, τὸν σίδηρον, τὸν μόλυβδον κ.τ.λ. ἡ ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν διὰ τὰς ὁποίας εἴνε προωρισμένοι ἔνεκεν τούτου προκύπτει ἡ βιομηχανία τοῦ ἀρτοποιιοῦ,

τοῦ ῥάπτου, τοῦ κτίστου, τοῦ παντοπώλου, τοῦ ὑποδηματοποιοῦ, τοῦ σιδηρουργοῦ, τοῦ ξυλουργοῦ κ.τ.λ. Ἡ σπουδὴ τῆς βιομηχανίας, θεωρουμένης ὑπὸ τὰς διαφορὰς αὐτῆς ἐφαρμογὰς, εἶναι τὸ ἀντικείμενον ἰδιαίτερας ἐπιστήμης καλουμένης **Τεχνολογίας**. Ἡ νέα αὕτη ἐπιστήμη περιλαμβάνει ἐν γένει ὅλους τοὺς κλάδους τῆς βιομηχανίας. Οἱ ἀρχαῖοι ἐθεώρουσαν τὴν βιομηχανίαν ὡς δουλικὸν ἐπάγγελμα καὶ μόνον εἰς τοὺς δούλους ἐπέτρεπον τὴν ἐξάσκησιν αὐτῆς. Εἰς δὲ τὸν μέσον αἰῶνα καὶ μέχρι τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1789 ἡ βιομηχανία διετέλει ὑπὸ τὴν πίεσιν τρομερᾶς φορολογίας καὶ οἱ μετερχόμενοι αὐτὴν ἦσαν ἐκτεθειμένοι εἰς μυρίας δυσκολίας καὶ εἰς πολλὰ προσκόμματα. Περὶ πλέον αἱ μηχαναὶ ἦσαν σχεδὸν ἄγνωστοι, ἡ δὲ ἐργασία ἐξετελεῖτο ἐντὸς στενοῦ καὶ περιωρισμένου κύκλου. Ἀλλὰ πρὸ ἑκατὸν ἐτῶν τὰ πάντα μετεβλήθησαν, ἡ ἐπιτήδευσις καὶ οἱ τρόποι τῆς βιομηχανίας ἐδελτιώθησαν, ἡ δὲ διαίρεσις τῆς ἐργασίας ἠδύκλυσε τὴν παραγωγὴν καὶ τὴν βελτίωσιν αὐτῆς. Αἱ ἀνακαλύψεις τῆς ἐπιστήμης ἐδημιούργησαν νέας μηχανὰς, ἡ δὲ ἐφεύρεσις τοῦ ἀτμοῦ τῶν ἔδωσαν εἰς αὐτὰς ἀνυπολόγιστον δύναμιν. Περιπλέον διάφοροι ἐταιρεῖται, ἰδίως δὲ αἱ ἐκθέσεις συνετέλεσαν τὰ μέγιστα εἰς τὴν παραγωγὴν τῆς βιομηχανίας. Ἡ πρώτη ἐκθέσις τῶν βιομηχανικῶν προϊόντων ἔλαβε χώραν ἐν Παρισίαις κατὰ τὸ

1798. Ἐκτοτε γίνονται ἐκθέσεις κατὰ πᾶσαν πενταετίαν, εἰς δὲ τὴν ἐκθεσιν τοῦ 1849 αἱ ἐκθέται ἐφθασαν εἰς ἄνω τῶν 5,000. Τὸ Βέλγιον ἤνοιξε τὴν πρώτην αὐτοῦ ἐκθεσιν τὸ 1820, τὸ Βερολίνον τὸ 1834 καὶ ἡ Βιέννη τὸ 1835. Αἱ μᾶλλον ἐπίσημοι ἐκθέσεις τοῦ 19ου αἰῶνος εἶναι ἡ μεγάλη καθολικὴ ἐκθέσις τοῦ Λονδίνου κατὰ τὸ 1851 καὶ ἡ τῶν Παρισίων τὸ 1855. Ἐκτὸς τῶν μεγάλων τούτων ἐκθέσεων γίνονται διαρκῶς ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ ἰδιωτικαὶ ἐκθέσεις, ἀφορῶσαι τὰς ὠραίας τέχνας, τὴν βιομηχανίαν καὶ τὰς ἀνακαλύψεις παντὸς εἴδους· αἱ τοπικαὶ ἐκθέσεις αἱ γινόμεναι σήμερον ἐν Ἑλλάδι καὶ παρ' ἡμῖν δύνανται νὰ συντελέσουν τὰ μέγιστα εἰς τὴν παραγωγὴν τῆς γεωργίας καὶ τῆς κτηνοτροφίας.

Ἐπὶ κεφαλῆς τῆς βιομηχανίας βαδίζει σήμερον ἡ Ἀγγλία, ἣτις ὀφείλει τὴν ὑπεροχὴν καὶ τὸ μεγαλεῖον αὐτῆς εἰς τὰ ἀναρθρήματα πλοῦτός της, εἰς τὰ μεγάλα αὐτῆς κεφάλαια καὶ εἰς τὴν ἀφθονίαν τοῦ σιδήρου καὶ τῶν γαιανθράκων, οἵτινες εὐρίσκονται εἰς τοὺς κόλπους τῆς. Ἡ Γαλλία κατέχει τὴν δευτέραν θέσιν ἀπὸ ἀπόψεως κατασκευῆς, κομψότητος καὶ τελειότητος τῶν προϊόντων αὐτῆς. Τὰ ἄλλα εὐρωπαϊκὰ κράτη κατέχουσι θέσιν ὑποδεεστέραν, μολοντοῦτο εἰς τὴν Γερμανίαν, τὸ Βέλγιον, τὴν Ὀλλανδίαν, τὴν Ἑλβετίαν, τὴν Ρωσίαν καὶ εἰς τὰς ἠνωμένης Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς ἡ βιομηχανία ἔκαμε μεγάλης προόδους

καὶ πολλὰ βιομηχανικὰ εἶδη δύναται νὰ παραβληθῶσι μὲ τὰ τῶν τῆς Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας. Ὡς πρὸς τὴν περιγραφὴν καὶ τὸν τρόπον ἐκάστης βιομηχανίας δύναται τις νὰ συμβουλευθῆ τὰ συγγράμματα τῆς Τεχνολογίας, τὸ λεξικὸν τῶν μηχανικῶν

τεχνῶν, καθὼς καὶ τὸ λεξικὸν τῆς βιομηχανίας ὑπὸ Μπλανγκί καὶ Βοδριμῶν. Ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἄξια ἀναγνώσεως εἶναι ἐπίσης τὰ ἔργα τοῦ Σέν—Σιμῶν καθὼς καὶ ἡ κατάστασις τῆς βιομηχανίας ὑπὸ τοῦ ἄγγλου Βκνφιέλδ. Α Κ.

Ο ΓΕΡΩΝ ΕΠΑΙΤΗΣ

(ΔΙΗΓΗΜΑ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ὑπ' ἀρ. 85 φυλλαδίου καὶ τέλος).

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ῥητῶς παραγγέλει εἰς τοὺς Γαλάτας νὰ μὴ ἀκολουθῶσιν οὐθεμίαν ἄλλην διδασκαλίαν εἰμὴ μόνον τὴν ὑπ' αὐτοῦ παραδοθεῖσαν αὐτοῖς διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου. «Εἴ τις λέγει ὑμᾶς εὐαγγελίζεται παρ' ὁ παρελάβετε ἀνάθεμα ἔστω». Δυστυχῶς προϊόντος τοῦ Χρόνου αἱ φυλετικαὶ καὶ αἱ θρησκευτικαὶ διαιρέσεις ἐπέφεραν τὴν ψυχρότητα μεταξὺ τῶν Χριστιανῶν, οἵτινες παραγνωρίζαντες τὴν πραγματικὴν ἔννοιαν τοῦ Εὐαγγελίου ἠκολούθησαν μόνον τὰ πάθη καὶ τὰς ὁρμὰς τῶν καρδιῶν αὐτῶν. Ὁ δεσμός ὁ ἐνῶνων ἄλλοτε τοὺς Χριστιανούς ἐκόπη καὶ μόνον ἡ φιλοδοξία, τὸ συμφέρον, ἡ κτηνώδης δόξα καὶ ὁ ὕλισμος κυριεύουσι σήμερον τὰ πνεύματα τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς. Ἐν

τούτοις διὰ τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν δύναται νὰ ἐπανεέλθῃ ἐκ νέου ἡ σύμπνοια καὶ ἡ ἀγάπη, ἥτις δέον νὰ ὑφίσταται μεταξὺ ὄλων τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. **Ἀγαπάτε ἀλλήλους**, τοιαύτη ἡ τελευταία παραγγελία ἦν ἔδωκεν ὁ Κύριος πρὸς τοὺς μαθητὰς Αὐτοῦ. Μόνον ἡ ἐν Χριστῷ ἀδελφότης δύναται νὰ κατορθώσῃ, τοῦτο, διότι «ὁ Θεὸς ὑπερύψωσε τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ καὶ ἔχαρίσατο Αὐτῷ ὄνομα τὸ ὑπὲρ πάντων ὀνομα, ἵνα ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ πάντων γόνου κάμψῃ ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων καὶ πάντα γλῶσσα ἐξομολογήσῃται, ὅτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς δόξαν Θεοῦ πατρὸς».

— Περιέργον, οὐδέποτε ἤκουσα νὰ γίνηται λόγος περὶ τῆς ἀδελφότητος ταύτης, μοὶ ἀπήνησεν ὁ γέ-

ρων ἐπαίτης.—Εἶναι δὲ φανερόν ὅτι πρέπει νὰ εἶναι σπουδαιότερα πασῶν τῶν ἄλλων, διότι ἔχει ὡς θεμέλιον καὶ ἀρχηγὸν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Ἀλλὰ σὰς παρακαλῶ νὰ μοι εἴπητε ποῦ εὐρίσκεται ἡ ἀδελφότης αὕτη καὶ πῶς γίνεται τις δεκτὸς εἰς αὐτήν. . . Εἴσθε βλέπω πολὺ νέος καὶ θὰ ἐπληρώσατε ἀδρῶς ὅπως γίνητε μέλος.

— Ἀπατάσαι, καλέ μου ἄνθρωπε, ἐν ἐπλήρωσά τίποτε καὶ ἂν τὸ ἐπιθυμεῖτε δύνασθε καὶ σεῖς νὰ γίνητε μέλος χωρὶς νὰ πληρώσητε τίποτε ἀρκεῖ νὰ κάμητε τὴν αἰτησίαν σας.

— Εἶνε ποτὲ δυνατόν τοῦτο; Ὁ πόσον ἐπεθύμουν νὰ γείνω καὶ ἐγὼ μέλος! Ἄλλ' εἰπέτε μοι, κύριε, τί πρέπει νὰ πράξω διὰ νὰ γείνω δεκτὸς εἰς τὴν ἀδελφότητα ταύτην;

Ἐξέθεσα τότε εἰς τὸν γέροντα ἐπαίτην τὸ Εὐαγγέλιον ἐν ὄλη τῇ ἀπλότητι αὐτοῦ καὶ τῷ ὑπέδειξα ὅτι τὸ πρῶτον πρῶγμα εἶνε ἡ ἐν Χριστῷ ἀναγέννησις. «**Ἐὰν μή τις γεννηθῆ ἐξ ὕδατος καὶ πνεύματος οὐ δύναται εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ**». Ἀκολουθῶν τῷ παρέστησα τὴν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ θυσίαν τοῦ Σωτῆρος ὑπὲρ τῆς ἀπολυτρώσεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ πιστεύωμεν εἰς Αὐτόν. Τῷ ἐδιηγήθην τὴν ἱστορίαν τοῦ χαλκοῦ ὄφεως, ἐγεργθέντος ὑπὸ τοῦ Μωϋσέως, ἡ θεὰ τοῦ ὁποίου ἐθεράπευε τὰ δῆγματα τῶν δηλητηριωδῶν ὄφενων τῷ ἀνέφερα τοὺς αὐτοὺς λόγους τοῦ Κυρίου εἰς τὸ τρί-

τον κεφάλαιον τοῦ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελίου ἐδάφριον 14—18 «καὶ καθὼς Μωϋσῆς ὕψωσε τὸν ὄφιν ἐν τῇ ἐρήμῳ, οὕτως ὕψωθῆναι δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον». Ἐπειτα τὸ ῥητὸν τοῦ Κυρίου «Ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ὁ τὸν λόγον μου ἀκούων καὶ πιστεύων τῷ πέμψαντί με ἔχει ζωὴν αἰώνιον καὶ εἰς κρίσιν οὐκ ἔρχεται, ἀλλὰ μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν». Τέλος τῷ ἀπέδειξα καὶ ὅτι ἄνευ Αὐτοῦ οὐδὲν καλὸν δύναται νὰ ὑπάρξῃ. «Χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν», λέγει ὁ Κύριος. Ὡστε αὐτὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν μᾶς τὸ φανερῶν λέγων ὅτι ὁ πιστεύων εἰς Αὐτὸν κατέχει τὴν αἰώνιον ζωὴν καὶ δὲν θὰ ὑπάρξῃ κρίσις δι' αὐτὸν ἀλλ' εἶναι σεσωσμένος. Αἰτῆσαι ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ διὰ πάντοτε εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Πάντες λοιπὸν ὅσοι πιστεύουσιν εἰς Αὐτὸν ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἀδελφότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἐνῶ ὠμίλουν τὸ πρόσωπον τοῦ γέροντος ἐπαίτου ἐξέφραζεν ἄλλεπαλλήλως τὴν περιέργειαν, τὸν θαυμασμὸν καὶ τὸν τρόμον, ἀκολουθῶν οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐπληρώθησαν δακρύων αἱ δὲ χεῖρες του ἔσφιγγον περιπαθῶς καὶ μὲ ἔκχυσιν τῆς ψυχῆς τὰς ἰδικὰς μου. Διὰ τινὰ καιρὸν δὲν ἠδυνήθη νὰ προφέρῃ λέξιν ἀλλ' εἶτα μοὶ λέγει:

— Ὡς εὐχαριστῶ! σὰς εὐχαριστῶ! Εἶχον ἀνάγκην νὰ ἀκούσω ὅσα μοὶ εἶπατε!

Ἰησοῦν Χριστόν, ὃ δὲ Ἰησοῦς πιστὸς εἰς τὴν ὑπόσχεσίν του τὴν ἔσωσεν !

Τιμίου Προδρόμου (Ἀνα Συνοικίαν) μ. μ. ἐν τῇ σχολῇ ἀγ. Τρύφωνος.

Ἐλλόγ. κ. Ἄνδρ. Κουρνιδάκης μ. μ. ἐν τῇ σχολῇ ἀγ. Νικολάου.

ΣΗΜ. Τὸ ἐν ταῖς σχολαῖς κήρυγμα ἀρχεται τὴν 3ην ὥραν μ. μ.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΘΕΙΟΥ ΚΗΡΥΓΜΑΤΟΣ

Ἀδριον Κυριακὴν 2 Δεκεμβρίου οἱ Ἱεροκήρυκες τῆς Θρησκευτικῆς Ἀδελφότητος «Εὐσεβείας» θὰ κηρύξωσιν ὡς ἑξῆς :

Ἐλλόγ. κ. Γρ. Ὁρφανίδης π. μ. ἐν τῷ ἱερῷ ναφ ἀγ. Βουκόλου.

Ἐλλόγ. κ. Π. Παπαδήμου π. μ. ἐν τῷ ἱερῷ ναφ τοῦ Κουκλουτζῆ.

Ἐλλόγ. κ. Π. Κασιναβάκης π. μ. ἐν τῷ ἱερῷ ναφ Μπατρακλήμ. μ. ἐν τῇ σχολῇ ἀγ. Δημητρίου.

Ἐλλόγ. κ. Β. Εὐθυμίου π. μ. ἐν τῷ ἐν Βουτζῆ ἱερῷ ναφ τῶν Γενεθλίων τοῦ

ΜΙΚΡΑ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Διεύθυνσιν «Ἀστέρως Ἀνατολῆς» (Ἀθήνας), Πανοσιολογ. Ἀρχιμανδρίτην κ. Ἀλύπιον Πετράκη (Σαλιχλή), Διεύθυνσιν «Ἱεροῦ Στνδέσμου» (Ἀθήνας), Διδασκωτάτου Παπᾶ Σταμάτιον Δίβολαν (Καϊσάρ), Διεύθυνσιν «Δελτίου τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Ὁμίλου» (Ἀθήνας) καὶ Κον Δημήτριον Στ. Βακιρτζηδέλλην (Βάλιον). Ἐπιτολαὶ σὺς ἐλήφθησαν. Ἀπάντησιν ταχυδρομικῶς.

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Σμύρνης Χρυσόστομος
† Ὁ Τράλλεων Χρυσόστομος
Π. Παπαδήμου

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΤΟ Δ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΗΣ ΘΡ. ΑΔΕΛΦΟΤ. ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ
Περ. Δουκᾶς Π. Δουκέλλης
Γ. Ρουσσέν Ν. Βακαλάκης
Π. Κασάπογλους Στ. Κωνκαλᾶς
Α. Ἀθηνογένης Δ. Δουρουδόγλου
Μ. Νικολαΐδης Δ. Σεμιζόπουλος

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐν Σμύρνῃ	Γρ. ἀργ.	24
» ταῖς ἐπαρχίαις.	»	30
» τῷ ἐξωτερικῷ	φρ. χρ.	7
» Ἀμερικῇ	φρ. χρ.	10

Ἐκαστον τεῦχος μεταλ. 2

Ἰπερόθυνος : Π Γ. ΔΟΥΚΕΛΛΗΣ = Ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ο ΕΡΜΗΣ.